

of the court, which would have jurisdiction if there were no arbitration agreement.

3. *The arbitrators or the parties rules of conflict-of-law.* Arbitrators should apply those conflict-of-law rules of which the arbitrators have the best knowledge. This assumes that the arbitrators are connected to the legal system, and can recognize the conflict-of-law rules of his personal law.

4. *The cumulative of conflict of law system concerned with the dispute.* The necessity to choose the best law suitable for the case among the large number of alternatives.

List of the sources used:

1. Carlo Croff *The Applicable Law in an International Commercial Arbitration: Is It Still a Conflict of Laws Problem?* / *The International Lawyer* Vol. 16, No. 4 (Fall 1982), p. 613-645.

2. Dr. Obaid S. Busit *The Determination of Applicable Law In International Commercial Arbitration Submitted By / Dep. Of Law Civil Procedure Faculty of Sharia & Law University of UAE*, p. 199-242.

3. *European Convention on International Commercial Arbitration of 1961 / Geneva, April 21, 1961 United Nations, Treaty Series, vol. 484, p. 364 No. 7041 (1963-1964).*

4. Ole Lando «*The Law applicable to the merits of the dispute*» / *Contemporary problems in international arbitration*, (Law D. M. Edite), 1986, p. 101.

5. *UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration*, available at: http://www.uncitral.org/pdf/english/texts/arbitration/ml-arb/06-54671_Ebook.pdf.

6. Петьман-Павлова И. В. *Международное частное право: Учебник.* – М.: Изд-во Эксмо, 2005. – 752 с.

7. Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» // *Відомості Верховної Ради України / офіційне видання від 21.06.1994, 1994 р., № 25, стаття 198.*

Косевич А. О.,
студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ МІЖДЕРЖАВНОГО УСИНОВЛЕННЯ

Усиновлення міцно увійшло до життя нашого суспільства і є виміром гуманності будь-якого суспільства чи держави. Цей інститут має свою багату та цікаву історію зі стародавніх часів і до сьо-

годнішніх днів. До його складу входить велика кількість аспектів, зміст яких, будучи дискусійним, потребує нагального вирішення. Однією з таких проблем є усиновлення українських дітей іноземними громадянами.

Відомо, що реалізацією функції захисту прав дитини займається держава походження дитини та держава, у якій проживають усиновлювачі. Керуючись Декларацією про соціальні та правові принципи щодо захисту та благополуччя дітей, усиновлення повинно відбуватися лише у випадку прийняття державою походження дитини усіх можливих мір щодо влаштування благополуччя дитини на своїй території [1]. Законодавство України також регламентує норми, які захищають права дітей усиновлення яких відбувається іноземним елементом. Керуючись Законом України «Про охорону дитинства», а саме статтею 24, слід зазначити, що держава, перш за все, працює на захист прав усиновлених дітей на своїй території, тобто дозволяє прийняти рішення стосовно міждержавного усиновлення лише випадку, коли усиновлення на території рідної країни за певних умов є не можливим [2].

В Україні, питання, щодо правового регулювання міждержавного усиновлення закріплюється низкою нормативних актів також міжнародних договорів, які ратифіковані Верховною Радою України. Діяльність України з питання усиновлення з іноземним елементом є досить активною. Україна приєдналась до Конвенції ООН про права дитини, Мінської конвенції, Європейської конвенції з усиновлення дітей. Але існує декілька міжнародних договорів, питання щодо вступу в які ще вирішується, таким міжнародним договором є Гаазька конвенція про захист прав дітей та співробітництво у галузі міждержавного усиновлення [3, С. 407-412].

Основні свої положення Гаазька конвенція будує на основоположних принципах міжнародного усиновлення, котрі закріплені у Конвенції ООН про права дитини, але додатково вона висвітлює та вирішує нові проблеми усиновлення, такі як недопустимість отримання матеріальної вигоди іноземними суб'єктами, котрі виявили бажання взяти участь у відносинах усиновлення з іноземним елементом.

Усиновлення дітей України іноземцями є досить складною процедурою. При здійсненні усиновлення з іноземним елементом перш за все, повинні враховуватись інтереси дитини-громадянина. Для отримання інформації та вирішення питання про усиновлен-

ня дитини, яка є громадянином України, іноземні громадяни звертаються до Центру усиновлення дітей за дозволом на проведення дій, пов'язаних з усиновленням.

Під час виховання усиновлених дітей, рано чи пізно, постає проблемою питання щодо таємниці усиновлення. Відповідно до ст. 285 Сімейного кодексу усиновлення дитини, яка є громадянином України, особою, яка є громадянином держави, з якою Україна не має договору про надання правової допомоги, і якщо ця особа в Україні постійно не проживає, не є таємним [4].

Ще одним проблемним питанням при міжнародному усиновленні є контроль за дотриманням прав дітей які були усиновлені та вивезені за кордон. Відповідно до Сімейного кодексу, обов'язки щодо контролю за дотриманням прав усиновлених дітей за кордоном покладені на консульські установи, що ведуть облік усиновлених дітей за кордоном та здійснюють нагляд за дотриманням їхніх прав до досягнення ними 18 років. Зважаючи на те, що занадто велика кількість дітей, котрі усиновлюються іноземними громадянами призводить до того, що консульські установи не в змозі ефективно та в повному обсязі виконувати функції, які покладені на них стосовно усиновлення. У інших державах, ці обов'язки покладаються на так звані акредитовані агентства, котрі контролюються державними органами. Це є досить позитивним моментом, адже дозволяє забезпечити значно кращий контроль та звітність після усиновлення дитини.

У сфері усиновлення, можна також спостерігати таке явище, як корупційна провокація. Причини існування такого явища криються у занадто великій кількості бажаючих іноземних громадян усиновити дитину з України, а органи і служби у справах дітей не здатні задовольнити вимог усіх бажаючих. Саме з цих причин впливає і ризик виникнення корупційних, протизаконних дій, що супроводжують виникнення численних проблем у житті конкретної дитини та ускладнення процедури міждержавного усиновлення. Вирішення цієї проблеми можливе, лише за умови збільшення фінансування органів і служб у справах дітей.

Отже, ми українці, повинні прагнути до створення найкращих умов для наших дітей на території власної держави, але існують випадки коли це не можливо і лише у таких випадках ми повинні розглядати питання щодо міждержавного усиновлення. Міжнародна спільнота розуміє, що кожній дитині необхідно зрос-

тати в умовах сімейного оточення. Тому міжнародне усиновлення, на сьогоднішній час, є найкращим засобом забезпечення дітей батьками, які будуть не лише їх любити, але й зможуть створити сиротам належні мови для життя. Але ця процедура усиновлення має бути винятково прозорою, задля того, щоб вона працювала на користь дітей та нових батьків.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Декларація про соціальні та правові принципи щодо захисту та благополуччя дітей особливо при передачі дітей на виховання та їх усиновлення на національному та міжнародному рівнях прийнята Резолюцією ГА ООН: від 03.12.1986 р., № 995_131 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_131.

2. Закон України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 р., № 2402-14 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2402-14>

3. Кухар А. О. Актуальні питання удосконалення інституту міжнародного усиновлення/ А. О. Кухар // Держава і право. Юридичні і політичні науки. – 2010. – Вип. 48. – С. 407 – 412.

4. Сімейний кодекс України від 10.01. 2002 р., № 2947-14 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/page>

Попова О. П.,
студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ АВІАПЕРЕВІЗНИКА ЗА ДОГОВОРОМ МІЖНАРОДНОГО ПОВІТРЯНОГО ПЕРЕВЕЗЕННЯ

Розширення та розвиток міжнародних зв'язків обумовлює зростаюче значення міжнародних перевезень, серед яких особливе місце займають повітряні перевезення. Завдяки зручності та швидкості повітряний транспорт є одним з найбільш популярних видів пересування у світі¹.

Міжнародне повітряне право – це сукупність спеціальних принципів і норм, які регулюють відносини між державами та

¹ Діковська І. Відповідальність за шкоду, заподіяну життю та здоров'ю пасажирів при виконанні міжнародних повітряних перевезень. Міжнародне приватне право. - №2, 2002. – С. 46.